

什么是真理？——第一篇

Totuuden viitekehys: ilmestys, profeetalliset rinnakkaisuudet ja Alfa ja Omega

Jeff Pippenger

2023-08-05

Ennen kuin käsittelemme aihetta, mikä on totuus, panemme merkille, että olemme aloittaneet tämän tutkielman Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun kolmella ensimmäisellä jakeella ja sen jälkeen lisänneet kirjoituksen Eliaasta. Näiden tutkielmien eräitä tarkoituksia ovat Yhdysvaltojen aseman tunnistaminen profetiassa, Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanoman avaaminen, profeettojen roolin tunnistaminen Jumalan kansan vertauskuvina sekä sen merkityksen tarkasteleminen, mitä tarkoittaa, että Jeesus on Alfa. Osoitimme, että Ilmestyskirjan kolme ensimmäistä jaetta ovat yhtäpitävät ja yhdenmukaiset Ilmestyskirjan viimeisten jakeiden kanssa, ja kummassakin tapauksessa, sekä alussa että lopussa, Jeesus ilmoittaa itsensä Alfaksi ja Omegaksi, aluksi ja lopuksi, ensimmäiseksi ja viimeiseksi.

Käytimme toisessa tutkistelussa lyhyttä tarkastelua Eliasta osoittaaksemme, että Raamatun alkujakeet ovat sopusoinnussa sekä Vanhan että Uuden testamentin loppujakeiden kanssa, ja lisäksi että Uuden testamentin alkujakeet ovat niin ikään sopusoinnussa sen alun tai lopun kanssa, miten tahansa haluattekaan tarkastella Raamattua, joko kokonaisuutena tai kahtena testamenttina.

Toinen seikka, jota pyrimme kehittämään, on ymmärrys siitä, että jumaluus on toiminut paljastaakseen jumalallisen olemuksen vähitellen kautta historian. Tästä syystä olemme todenneet, että ajan edetessä liittohistorian raamatullisessa teemassa Jumala askel askeleelta paljasti yhä enemmän luonteestaan eri nimiensä symboliikan kautta. Kaikkivaltias Jumala puhui Abrahamille, ja sama Jumala puhui Moosekselle, mutta ilmoitti Moosekselle, että siitä lähtien hänen nimensä oli oleva tunnettu Jehovana. Sitten, kun Kristus tuli, Hän esitteli itsensä nimellä, joka oli tuntematon Vanhassa testamentissa, lukuun ottamatta erästä tuon nimen ilmausta babylonialaisen suusta Danielin kolmannessa luvussa. Jeesus ei ainoastaan osoittanut olevansa Isän ainokainen, vaan Hän myös tuossa nimenomaisessa liittohistoriassa ilmaisi itsensä Ihmisen Poikana. Jumala antoi myös milleriläiselle adventismille nimen, kun Hän astui liittoon adventismin alkuvaiheen kanssa.

”Tänä aikana, jolloin olemme niin lähellä loppua, tulemmeko käytännössä niin maailman kaltaisiksi, että ihmiset turhaan etsivät löytääkseen Jumalan nimeltä kutsutun kansan? Myykö kukaan meidän erityiset tuntomerkkimme Jumalan valittuna kansana minkään sellaisen edun tähden, jonka maailma voi tarjota? Onko niiden suosio, jotka rikkovat Jumalan lakia, katsottava suurenarvoiseksi? Olettavatko ne, jotka Herra on nimennyt kansakseen, että on olemassa jokin valta, joka on suurempi kuin suuri MINÄ OLEN? Pyrimmekö pyyhkimään pois ne uskon erottavat kohdat, jotka ovat tehneet meistä seitsemännen päivän adventisteja?”
Evangelism, 121.

Seitsemännen päivän adventisteille annettu nimi on Herran antama, ja sisar White viittaa adventisteihin usein Jumalan nimettynä kansana. ”Nimetty” merkitsee sitä, että on annettu nimi.

Ainoat kaksi seurakuntaa, jotka sisar White määrittelee Jumalan nimetyksi kansaksi, ovat muinainen Israel ja nykyinen Israel.

Sentähden, kun jatkamme Ilmestyskirjan tutkimista, esitän, että se ”uusi nimi”, joka paljastetaan filadelfialaisille, jotka samalla esitetään sadaksineljäksikymmeneksineljäksituhanneksi, on suuri osa siitä profeetallisesta salaisuudesta, joka avataan juuri ennen kuin armonaika päättyy.

Sen, joka voittaa, minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän enää koskaan lähde sieltä ulos; ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä, ja oman uuden nimeni. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Ilmestys 3:12, 13.

Viimeinen varoitussanoma on Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sanoma, ja se on ilmoitus Hänen luonteestaan.

”Niiden, jotka odottavat Yljän tuloa, tulee sanoa kansalle: ’Katso, teidän Jumalanne.’ Viimeiset armollisen valon säteet, viimeinen armonsanoma, joka on annettava maailmalle, on ilmoitus Hänen rakkaudenluonteestaan. Jumalan lasten tulee ilmaista Hänen kirkkautensa. Omassa elämässään ja luonteessaan heidän tulee paljastaa, mitä Jumalan armo on tehnyt heidän hyväkseen.” Kristuksen vertaukset, s. 415, 416.

Meillä on vielä paljon enemmän kirjattavaa muistiin Jeesuksesta Sanana, mutta siirrymme nyt käsittelemään sanaa ”totuus”. ”Totuuden” ymmärtäminen, samoin kuin sanan ”totuus” ymmärtäminen, sekä myös niiden kirjainten ymmärtäminen, joita käytetään muodostamaan ”totuuden sana”, on Kristuksen luonteen ymmärtämistä.

Niin Pilatus sanoi hänelle: ”Sinä siis olet kuningas?” Jeesus vastasi: ”Sinäpä sen sanot, että minä olen kuningas. Sitä varten minä olen syntynyt, ja sitä varten minä olen maailmaan tullut, että todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni.” Pilatus sanoi hänelle: ”Mikä on totuus?” Ja tämän sanottuaan hän meni jälleen ulos juutalaisten luo ja sanoi heille: ”Minä en löydä hänessä mitään syytä.” Johannes 18:37, 38.

Jakeessa ”totuudeksi” käännetty kreikan sana on johdettu heprean sanasta, joka on samalla myös kirjain ja jopa luku. Heprean aakkosten ensimmäinen kirjain on ’aleph’. Itse asiassa heprean aakkosten kaksi ensimmäistä kirjainta ovat ”aleph” ja ”beth”, ja ne muistuttavat suuresti kreikan kahta ensimmäistä kirjainta, alfaa ja beetaa. Yhdessä ne muodostavat sanan ”alphabet” vartalon. Sana ”alpha” (heprean kirjaimesta aleph) on näin ollen käytössä kirjaimena, sanana, lukuna sekä myös yhtenä Jeesuksen monista nimistä.

Kun Pilatus esitti kysymyksen: ”Mitä on totuus?”, Jeesus oli jo kertonut hänelle, että syy siihen, miksi Hän ”tuli maailmaan”, ja myös syy siihen, miksi Hän ”syntyi”, oli se, että Hän todistaisi ”totuudesta”. Hän lisäsi, että ”jokainen, joka on totuudesta, kuulee” Hänen äänensä.

Autuas se, joka lukee, ja ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat varteen sen, mitä siihen on kirjoitettu, sillä aika on lähellä. Ilmestys 1:3.

TOTUUS: G225—Sanasta G227; totuus: – tosi, X totisesti, totuus, totuusperäisyys.

G227—Sanasta G1 (kieltävänä partikkelina) ja G2990; tosi (ikään kuin ei salaisi): – tosi, totisesti, totuus. G1; A. Heprealaista alkuperää; aakkoston ensimmäinen kirjain: kuvaannollisesti ainoastaan (sen lukuarvokäytön perusteella) ensimmäinen. Alfa.

Jeesus sanoo hänelle: Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani. Joh. 14:6.

Kun Jeesus sanoi: ”Minä olen... totuus.” Hän sanoi olevansa kirjain, numero ja sana, sillä kirjain alfa, sana alfa ja numero alfa ovat kaikki ”totuus”. Danielin kirjassa Kristus ilmoitti itsensä ihmeellisenä lukijana, mikä on hepreankielisen sanan ”Palmoni” määritelmä; Danielin kahdeksannessa luvussa se on käännetty muodossa ”se pyhä, joka puhui varmasti”.

Sitten minä kuulin yhden pyhän puhuvan, ja eräs toinen pyhä sanoi sille tietylle pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka saattaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattaviksi? Ja hän sanoi minulle: Kaksituhatta kolmesataa päivää; sitten pyhäkkö puhdistetaan. Daniel 8:13, 14.

Tuo ”eräs pyhä” jakeessa kolmetoista on ”Palmoni” — ihmeellinen laskija eli salaisuuksien lukija. Näissä kahdessa jakeessa esitetään 2300 vuoden profetia ja kaksi 2520 vuoden profetiaa. Nämä 2300 vuotta koskevat ”pyhäkköä”, ja nuo kaksi 2520 vuoden profetiaa koskevat ”sotajoukkoa”, sillä sekä pyhäkkö että sotajoukko joutuisivat Rooman tallattaviksi. 2520 vuoden profetia kuvaa Jumalan pyhäkön ja kansan talleamista. Kolme syvällistä, toisiinsa kytkeytyvää aikaan perustuvaa profetiaa juuri siinä Raamatun kohdassa, jossa Jeesus esittelee itsensä salaisuuksien ihmeellisenä lukijana. Kyse ei ole vain siitä, että Hän valitsi nämä kaksi jaetta esitelläkseen itsensä ajan Mestarina, vaan ne kaksi jaetta, joissa Hän ilmoittaa itsensä, osoittavat myös ajan, jolloin Hän tekisi liiton nykyajan hengellisen Israelin kanssa, ja nämä kaksi jaetta ovat myös adventismin perustus ja keskeinen pylväs.

”Raamatunkohta, joka yli kaikkien muiden oli ollut sekä adventtiuskon perustus että sen keskeinen pylväs, oli julistus: ’Kahteentuhanteen kolmeensataan iltaan ja aamuun; sitten pyhäkkö puhdistetaan.’ [Daniel 8:14.]” Suuri taistelu, 409.

Lopun aikana vuonna 1798 Danielin kirja avattiin sineteistään, ja ensimmäisen enkelin sanoma tuli historian näyttämölle, merkitsten profeettallisen tiedon lisääntymistä, joka tapahtui milleriittiliikkeen aikana, liikkeen, joka oli seitsemännen päivän adventismin alku. Kun Danielin kirja avattiin milleriiteille, Palmonilta tullut sanoma — aikasanoma — ymmärrettiin. Jumalan sana ei koskaan petä, ja se yhdistää aina lopun alkuun. Sen tähden adventismin lopussa tulee aivan varmasti olemaan Hänen luonteensa ilmestys, niin kuin oli milleriittien historiassa. Tämä tosiasia perustuu adventismin alkuun ja loppuun, mutta se perustuu myös Danielin kirjan ja Ilmestyskirjan välillä ilmaistuun suhteeseen. Daniel ja Ilmestyskirja edustavat yhtä kirjaa, ja tässä esityksessä ne ovat kaksi todistajaa, joista ensimmäinen on Daniel ja viimeinen on Ilmestyskirja.

”Danielin kirja ja Ilmestyskirja ovat yhtä. Toinen on profetia, toinen ilmestys; toinen on sinetöity kirja, toinen avattu kirja.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 7, s. 972.

Daniel ja Ilmestys ovat kaksi kirjaa, jotka ovat yksi kirja, samalla tavoin kuin Raamattu on yksi kirja, joka on jaettu Vanhaan ja Uuteen eli alkuun ja loppuun. Ilmestyskirjan yhdestoista luku esittää kaksi todistajaa Moosekseksi ja Eliaaksi; nämä ovat Vanha ja Uusi testamentti.

”Mitä tulee kahteen todistajaan, profeetta julistaa edelleen: ’Nämä ovat ne kaksi öljypuuta ja ne kaksi lampunjalkaa, jotka seisovat maan Jumalan edessä.’ ’Sinun sanasi’, sanoi psalmista, ’on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni.’ Ilmestys 11:4; Psalmi 119:105. Nämä kaksi todistajaa edustavat Vanhan ja Uuden testamentin kirjoituksia.” Suuri taistelu, 267.

Daniel ja Johannes ovat kaksi todistajaa, joita molempia vainottiin, jotka molemmat vietiin vangiksi, joille molemmille annettiin kirjoitettavaksi sama profeettallisen historian linja, jotka molemmat edustavat niitä sataneljäkymmentäneljätuhatta, jotka molemmat elivät Jerusalemin hävityksen jälkimainingeissa, ja jotka molemmat ovat kuoleman ja ylösnousemuksen vertauskuvia (Johannes kiehuva öljystä ja Daniel leijonain luolasta).

Daniel osoittaa Kristuksen luonteen erityisen ilmoituksen, ja hän tekee sen niissä kahdessa jakeessa, joita innoitus kutsuu seitsemännen päivän adventtikirkon ”keskeiseksi pylvääksi ja perustukseksi”. Nuo kaksi jaetta olivat William Millerin työn edustamien perustusten ”lakikivi”, viimeinen kivi, joka asetettiin paikalleen. Lakikiven myötä saatiin ymmärrys taivaallisesta pyhäköstä, Jumalan laista, sapatista, tutkivasta tuomiosta ja Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kolmesta enkelistä. Daniel on kirjan alku, Johannes on loppu.

Johanneksen kirjoitus osoittaa Kristuksen luonteen ilmestyksen adventismin lopussa. Nykyaikaisen Israelin alussa Hän ilmoitti itsensä Ihmeellisenä Lukijana, kaiken matemaattisen Luojana, ja nykyaikaisen Israelin lopussa Hän ilmoittaa itsensä ihmeellisenä kielentuntijana. Hän on kaiken sen Luoja, mikä liittyy kieleen, olipa kyse kielen rakenteesta, kieliopillisista säännöistä, sanoista tai jopa aakkosten kirjaimista. Hän loi viestinnän, joka toteutuu sanojen välityksellä, jota hallitsevat kieliopilliset säännöt, olipa se kirjoitettua tai puhuttua, ja joka kirjoitetaan aakkosilla, jotka ovat Hänen suunnittelemansa; ja kaiken tämän lisäksi—Hän on Sana. Tämän Sanan kautta Hän muuttaa sokeat, valmistautumattomat laodikealaiset pyhitetyiksi filadelfialaisiksi.

Pyhitä heidät totuudessasi: sinun sanasi on totuus. Joh. 17:17.

Sana, joka on käännetty ”pyhittää”, merkitsee tehdä pyhäksi. Nuo sataneljäkymmentäneljätuhatta tulevat olemaan pyhiä, ja he ovat saavuttaneet tuon luonteenlaadun tilan ”totuuden” kautta, tai voitaisiin sanoa, hänen ”sanansa” kautta, sillä Jeesus on Sana ja Hän on totuus.

Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Johannes 1:1–3.

Huomaa, että tämä on ensimmäinen asia, jonka Johannes kirjoittaa evankeliumissaan. Se on tietenkin rinnakkainen Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa ensimmäisenä kirjoitetun asian kanssa. Se täydentää todistusta ja osoittaa selvemmin sen, mitä Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa 1 sanotaan.

Alussa Jumala loi taivaan ja maan. 1. Mooseksen kirja 1:1.

Sana, joka ensimmäisessä jakeessa on käännetty sanalla ”Jumala”, on monikollinen, osoittaen jo aivan ”alussa”, että Jumala on enemmän kuin yksi. ”Alussa” Johanneksen evankeliumissa Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Ja Sana oli Luoja.

Jeesus on Sana, ja Hän sai Raamatun aikaan yhdistämällä jumaluuden ihmisyyteen — jumaluuden, jota edustaa Pyhä Henki, ja ihmisyyden niiden henkilöissä, jotka kirjoittivat sanat niihin kirjoihin, jotka oli määrä lähettää seurakunnille. Näin ollen Raamattu on, samoin kuin Jeesus, ihmisyyden ja jumaluuden yhdistelmä. Raamattu on pyhä langenneiden, lihallisten ihmisten osallisuudesta huolimatta, ja pyhiä olivat myös ne miehet, jotka sen kirjoittivat.

Meillä on myös sitä varmempi profeetallinen sana, ja te teette hyvin, kun otatte siitä vaarin niin kuin pimeässä paikassa loistavasta valosta, kunnes päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne. Tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään oman selityksen varassa. Sillä ei yksikään profetia ole milloinkaan tullut ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina Jumalan pyhät ihmiset ovat puhuneet. 2 Piet. 1:19–21.

Vaikka profeetat olivat pyhiä miehiä, he olivat silti langenneita ihmisiä, sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat Jumalan kirkkautta vailla. Siitä huolimatta Raamattu on jumalallisuuden ja ihmisyyden yhdistelmä, ja se on pyhä, sillä Jumalan Sana tuli osoittaakseen elämässään ja kirjoitetussa Sanassaan, ettei ihmisyyden, kun se on yhdistyneenä jumalallisuuteen, tee syntiä. Mikä pätee Raamattuun, pätee Kristukseen, sillä Hän on Raamattu.

Jeesus otti päälleen syntisen lihan eikä koskaan tehnyt syntiä ja näin antoi esimerkin siitä, että ihmisyyden yhdistyneenä jumaluuteen ei tee syntiä.

”Betlehemin kertomus on ehtymätön aihe. Siihen on kätkeytyä ”Jumalan viisauden ja tiedon rikkauden syvyys”. Room. 11:33. Me ihmettelemme Vapahtajan uhria, kun Hän vaihtoi taivaan valtaistuimen seimeen ja palvovien enkelien seuran tallin eläimiin. Ihmisen ylpeys ja omavaraisuus saavat nuhteen Hänen läsnäolossaan. Tämä oli kuitenkin vasta Hänen ihmeellisen alentumisensa alku. Jumalan Pojalle olisi ollut lähes ääretön nöyryytys ottaa ihmisluonto omakseen silloinkin, kun Aadam vielä seiso viattomuudessaan Eedenissä. Mutta Jeesus hyväksyi ihmisyyden silloin, kun sukukunta oli synnin neljän tuhannen vuoden aikana heikentynyt. Niin kuin jokainen Aadamin lapsi, Hän hyväksyi perinnöllisyyden suuren lain vaikutuksen seuraukset. Mitkä nämä seuraukset olivat, se käy ilmi Hänen maallisten esi-isänsä historiasta. Hän tuli tällaisen perinnön kanssa jakaakseen meidän surumme ja kiusauksemme sekä antaakseen meille esimerkin synnittömästä elämästä.” Alfa ja omega, s. 48.

Jeesus on Sana, ja sekä Jeesus että Raamattu ovat yhdistelmä inhimillisyyttä ja jumalallisuutta. Laatiessaan Raamatun vuosisatojen kuluessa Jeesus asetti siihen sääntöjä, jotta ne, joilla on korvat kuulla, kuulisivat. Ne säännöt, jotka hallitsevat Raamattua, ovat myös Hänen luonteensa ominaisuuksia.

”Ilmestyskirjassa kaikki Raamatun kirjat kohtaavat toisensa ja päättyvät. Tässä on Danielin kirjan täydennys.” Apostolien teot, 585.

Sana ”täydentää” merkitys on saattaa täydellisyyteen. Danielin todistus päättyy Ilmestyskirjaan, tehden Danielin todistuksesta alun ja Ilmestyskirjasta lopun. Ilmestyskirjan alku toistuu Ilmestyskirjan lopussa, ja Danielin kirjan ensimmäisen luvun ensimmäisessä jakeessa käydään sota kirjaimellisen Israelin ja kirjaimellisen Babylonin välillä, jossa Babylon voittaa; mutta koetushistorian päättyessä jakeissa Dan. 11:45; 12:1 hengellinen Babylon on sodassa hengellistä Israelia vastaan, ja lopulta Babylon häviää ja Israel voittaa. Kuten Johanneksen kohdalla Ilmestyskirjassa, Danielin todistuksen alku on sopusoinnussa hänen todistuksensa lopun kanssa. Mikä siis on totuus?

Oppi on sana, joka ilmaisee sen, mitä jokin uskovien yhteisö pitää oikeana. Sen tarkoitus tai käyttö ei rajoitu Raamattuun tai kristinuskoon. Niin sanotussa kristillisyydessä on todennäköisesti enemmän vääriä ”oppeja” kuin oikeita, sillä hengellinen Babylon, paavius, on kaikkien saastaisten ja vihattavien lintujen häkki, ja nämä linnut kuvaavat pahuutta, jota kirkot ylläpitävät ja peittelevät väärien oppien avulla, kuten sen, että laki on kumottu. Mutta on olemassa oikea oppi.

Berealaisten mieliä ei ahtauttanut ennakkoluulo. He olivat halukkaita tutkimaan apostolien saarnaamien oppien totuudenmukaisuutta. He tutkivat Raamattua, eivät uteliaisuudesta, vaan oppiakseen, mitä oli kirjoitettu luvatussa Messiaasta. Päivittäin he tutkivat innoitettuja kirjoituksia, ja verratessaan raamatunkohtaa raamatunkohtaan taivaan enkelit olivat heidän rinnallaan, valaisten heidän mielensä ja tehden vaikutuksen heidän sydämiinsä.

”Missä ikinä evankeliumin totuuksia julistetaan, ne, jotka vilpittömästi haluavat tehdä oikein, johdetaan tutkimaan ahkerasti Raamattua. Jos tämän maan historian päätösvaiheissa ne, joille koettelevia totuuksia julistetaan, seuraisivat berealaisten esimerkkiä, tutkien päivittäin Kirjoituksia ja verraten heille tuotuja sanomia Jumalan sanaan, olisi nykyään suuri joukko uskollinen Jumalan lain käskyille, kun heitä nyt on verrattain vähän. Mutta kun epäsuosittuja Raamatun totuuksia esitetään, monet kieltäytyvät tekemästä tätä tutkimusta. Vaikka he eivät kykene kumoamaan Raamatun selviä opetuksia, he silti osoittavat mitä suurinta haluttomuutta tutkia tarjottuja todisteita. Jotkut olettavat, että vaikka nämä opit todella olisivat totta, sillä on vain vähän merkitystä, hyväksyvätkö he uuden valon vai eivät, ja he pitävät kiinni miellyttävistä taruista, joita vihollinen käyttää eksyttääkseen sieluja. Näin heidän mielensä sokaistuvat eksytyksestä, ja he joutuvat erotetuiksi taivaasta.”

”Kaikki tullaan tuomitsemaan sen valon mukaan, joka heille on annettu. Herra lähettää sanansaattajansa pelastuksen sanoman kanssa, ja ne, jotka kuulevat, Hän pitää vastuullisina siitä tavasta, jolla he kohtelevat Hänen palvelijoidensa sanoja. Ne, jotka vilpittömästi etsivät totuutta, tutkivat heille esitettyjä oppeja huolellisesti Jumalan sanan valossa.” Acts of the Apostles, 231, 232.

On olemassa ”oppeja”, jotka ovat ”evankeliumin totuuksia”, ja niitä on tutkittava. Jotkut niistä (elleivät kaikki) ovat ”koettelevia totuuksia”. Sapatti on helposti ymmärrettävä koetteleva totuus. On olemassa oikeita ja vääriä oppeja. Jotkut oikeista opeista asettavat koetuksen niille, jotka ne kuulevat. On myös sellainen totuuden laji, joka on tarkoitettu tiettyä ajanjaksoa varten. Näitä totuuksia kutsutaan ”nykyiseksi totuudeksi”.

”Jumalan sana sisältää monia kalliita totuuksia, mutta lauma tarvitsee nyt ’nykyistä totuutta’. Olen nähnyt sen vaaran, että sanansaattajat poikkeavat nykyisen totuuden tärkeistä kohdista viipymään aiheissa, jotka eivät ole omiaan yhdistämään laumaa ja pyhittämään sielua. Saatana käyttää tässä hyväkseen jokaisen mahdollisen tilaisuuden vahingoittaakseen asiaa.

”Mutta sellaiset aiheet kuin pyhäkkö yhdessä 2300 päivän kanssa sekä Jumalan käskyt ja Jeesuksen usko ovat täysin omiaan selittämään menneen adventtiliikkeen ja osoittamaan, mikä nykyinen asemamme on, vahvistamaan epäilevien uskoa ja antamaan varmuuden kirkkaasta tulevaisuudesta. Olen usein nähnyt, että nämä olivat ne pääaiheet, joihin sanansaattajien tuli keskittyä.” Early Writings, 63.

Adventistit käyttävät usein tätä kohtaa välttääkseen sen, mitä se tosiasiaa sanoo. He väittävät, että kaikki, mitä meidän ”nykyisen totuuden” sanomissamme tulisi korostaa, on pyhäkkö, 2300 päivää, käskyt ja Jeesuksen usko. He esittävät tämän väitteen välttääkseen sen, mitä näistä neljästä aiheesta on tunnistettu.

Näiden neljän suuren totuuden tarkoitus on, että ne on ”täydellisesti sovitettu selittämään menneen adventtiliikkeen ja osoittamaan, mikä nykyinen asemamme on, vahvistamaan epäilevien uskon ja antamaan varmuuden kirkkaasta tulevaisuudesta”. Nämä neljä nykyisen totuuden oppia on tarkoitettu osoittamaan, että adventismin alku (mennyt adventtiliike) havainnollistaa adventismin loppua (nykyinen asemamme). Nämä neljä ensisijaista oppia on ”täydellisesti laskettu” selittämään sitä periaatetta, että loppu havainnollistetaan alulla. Tämän innoitetun katkelman mukaan tämä on se ”nykyinen totuus”, jota ”lauma nyt tarvitsee”.

Muinainen Israel on Israelin alku, ja nykyinen Israel on loppu. Muinainen kirjaimellinen Israel oli esikuvana seitsemännen päivän adventistikansasta lopun ajan alusta vuonna 1798 sunnuntailaakiin saakka. Ennen Kristuksen ensimmäistä tulemusta ”nykyinen totuus” oli juutalaisilta näkymättömissä, sillä he olivat sokeita (Laodikealaisia) riippuvuutensa vuoksi tavoista ja perinnäissäännöistä.

”Me tahdomme ymmärtää sen ajan, jossa elämme. Me emme ymmärrä sitä puoliksikaan. Emme käsitä sitä puoliksikaan. Sydämeni vapisee minussa, kun ajattelen, millainen vihollinen meidän on kohdattava ja kuinka huonosti olemme valmistautuneet kohtaamaan hänet. Israelin lasten koettelemukset ja heidän asenteensa juuri ennen Kristuksen ensimmäistä tulemistä on esitetty minulle yhä uudelleen havainnollistamaan Jumalan kansan asemaa heidän kokemuksessaan ennen Kristuksen toista tulemistä — kuinka vihollinen etsi jokaista tilaisuutta saadakseen vallan juutalaisten mielistä, ja kuinka hän tänä päivänä pyrkii sokaistamaan Jumalan palvelijoiden mielet, etteivät he kykenisi erottamaan kallisarvoista totuutta.” Selected Messages, kirja 2, 406.

Seuraavan viittemme mukaan juutalaiset olivat kadottaneet näkyvistään ”Jumalan alkuperäisen totuuden”, ja tuo alkuperäinen totuus juutalaisille oli Egyptistä vapautumisen historia. Tuon vapautumisen historia oli heidän alkuperäinen totuutensa; se oli totuus, jota heitä kehoitettiin opettamaan lapsilleen sukupolvesta sukupolveen. He epäonnistuivat, niin kuin adventismikin on epäonnistunut. Esittääkseen totuuden sokeutuneille juutalaisille Jeesus sijoitti totuuden kehykseen.

Vapahtajan aikana juutalaiset olivat peittäneet totuuden kalliit jalokivet niin perusteellisesti perinnäissääntöjen ja tarujen roskalla, että oli mahdotonta erottaa totta valheesta. Vapahtaja tuli raivaamaan pois taikauskon ja kauan vaalittujen erehdysten roskat sekä asettamaan Jumalan sanan jalokivet totuuden kehyksiin. Mitä Vapahtaja tekisi, jos hän nyt tulisi meidän luoksemme niin kuin hän tuli juutalaisten luo? Hänen olisi tehtävä samanlainen työ raivatessaan pois perinnäissääntöjen ja menojen roskat. Juutalaiset suuresti häiriintyivät, kun hän teki tätä työtä. He olivat kadottaneet näkyvistään Jumalan alkuperäisen totuuden, mutta Kristus toi sen jälleen esiin. Meidän tehtävämme on vapauttaa Jumalan kalliit totuudet taikauskosta ja erehdyksestä.

”Loistavat totuudet on haudattu pois näkyvistä, ja erehdys ja taikausko ovat tehneet ne himmeiksi ja vastenmielisiksi. Jeesus ilmoittaa Jumalan valon ja tuo esiin totuuden kauniin säteilyn koko sen jumalallisessa kirkkaudessa. Rehellisten mieli täyttyy ihailusta. Heidän sydämensä kiintyy pyhässä rakkaudessa häneen, joka toi esiin totuuden jalokivet ja asetti ne heidän ymmärryksensä nähtäviksi.

”Juutalaiset ymmärsivät jonkin osan totuudesta ja opettivat jotakin osaa Jumalan sanasta; mutta he eivät käsittäneet Jumalan lain kauaskantoista luonnetta. Kristus pyyhkäisi pois perinnäissääntöjen roskat ja toi näkyviin Jumalan tarkoitusten todellisen ytimen ja sydämen. Kun hän teki tämän, he kiivastuivat hillittömästi. He levittivät valheellisia kertomuksia kaupungista toiseen siitä, että Kristus hävitti Jumalan työn. Mutta samalla kun Jeesus poisti vanhat muodot, hän palautti entiset totuudet asettaen ne totuuden kehykseen. Hän sovitti ne yhteen ja liitti ne toisiinsa tehden niistä täydellisen ja sopusuhtaisen totuusjärjestelmän. Tämä oli työ, jonka Vapahtajamme teki; ja nyt mitä meidän tulee tehdä? Emmekö työskentelisi sopusuhteissa Kristuksen kanssa? Annammeko kuulopuheiden hallita itseämme? Annammeko omien kuvitelmiemme kätkeä meiltä Jumalan valon? Meidän tulee lukea tarkkaavaisesti, kuulla ymmärtäväisesti ja opettaa myös toisille ne asiat, jotka olemme oppineet. Meidän on alati nälkäisinä kaivattava elämän leipää, alati etsittävä elävää vettä ja Libanonin lunta, jotta voisimme johtaa kansan Elävän, viilentävien vesien äärelle, totuuden Lähteelle.” Review and Herald, June 4, 1889.

Ensimmäisellä tulemisellaan Jeesus ”asetti vanhat totuudet uudelleen paikoilleen, sijoittaen ne totuuden kehykseen. Hän sovitti ne yhteen ja liitti ne toisiinsa tehden niistä täydellisen ja sopusuhtaisen totuuden järjestelmän.” Jeesus käytti muinaisen Israelin alkuvaiheen historiaa palauttaakseen vanhat totuudet ennalleen, ja Hän teki sen sovittamalla nuo totuudet yhteen (aihepiireittäin) ja liittämällä ne toisiinsa (rinnakkain, rivi rivin päälle). Hän teki tämän vapauttaakseen juutalaiset tavoista ja perinnäissäännöistä, jotka olivat sokeuttaneet heidät. Tuo historia oli kirjaimellisen Israelin päättymisen historia.

Adventismi toistaa muinaisen Israelin lopun historian, ja kehys, johon totuus on asetettava Laodikean perinteen ja tavan sokeuden poistamiseksi, toteutuu nyt samoin kuin silloin, kun Kristus oli tekemisissä juutalaisten kanssa. ”Vanhat totuudet” on asetettava totuuden ”kehykseen”, jotta profeetalliset linjat voidaan saattaa yhteen muiden profeetallisten linjojen kanssa, ”rivi rivin päälle” rinnakkain, siinä tarkoituksessa, että laodikealainen mahdollisesti vapautuisi sokeudestaan. Kristus on esimerkkimme kaikessa.

Raamatussa on totuuksia, jotka määritellään opiksi, ja ”on monia ihmeellisiä totuuksia”, mutta on myös ”nykyinen totuus”, joka on ”koetus sille kansalle”, sille ”sukupolvelle”, joka elää silloin, kun totuus ilmoitetaan. Profeettallisesti tämä tapahtuu adventismin neljännessä sukupolvessa, eikä se ”nykyinen totuus”, ”joka on koetus tälle sukupolvelle”, ollut koetus adventismin varhaisemmille sukupolville.

”Pyhissä Kirjoituksissa on joitakin kohtia, joita on vaikea ymmärtää ja joita Pietarin sanoin oppimattomat ja horjuvat vääntelevät omaksi kadotukseksi. Emme ehkä tässä elämässä kykene selittämään jokaisen Raamatun kohdan merkitystä; mutta käytännöllisen totuuden elintärkeitä kohtia ei peitetä salaperäisyyden hämärään. Kun Jumalan kaitselmuksessa tulee aika, että maailmaa koetellaan sitä aikaa varten annetulla totuudella, Hänen Henkensä saa mielet tutkimaan Kirjoituksia, vieläpä paastoten ja rukoillen, kunnes lenkki lenkiltä löydetään ja yhdistetään täydelliseksi ketjuksi. Jokainen tosiasia, joka välittömästi koskee sielujen pelastusta, tehdään niin selväksi, ettei kenenkään tarvitse erehtyä tai vaeltaa pimeydessä.

”Kun olemme seuranneet profetian ketjua alaspäin, meidän aikaamme varten ilmoitettu totuus on nähty ja selitetty selvästi. Me olemme vastuussa niistä etuoikeuksista, joista saamme nauttia, ja siitä valosta, joka loistaa polullemme. Ne, jotka elivät menneinä sukupolvina, olivat vastuussa siitä valosta, jonka sallittiin loistaa heille. Heidän mielensä askarteli Raamatun eri kohtien parissa, jotka koettelivat heitä. Mutta he eivät ymmärtäneet niitä totuuksia, jotka me ymmärrämme. He eivät olleet vastuussa siitä valosta, jota heillä ei ollut. Heillä oli Raamattu, niin kuin meilläkin; mutta aika erityisen totuuden avautumiselle tämän maan historian päätösnäytöksiin liittyen on niiden viimeisten sukupolvien aikana, jotka tulevat elämään maan päällä.

”Erityiset totuudet on sovitettu sukupolvien oloihin sellaisina kuin ne ovat olleet. Nykyinen totuus, joka on koetus tämän sukupolven ihmisille, ei ollut koetus kaukaisten menneiden sukupolvien ihmisille. Jos valo, joka nyt loistaa meille neljännen käskyn sapatin suhteen, olisi annettu menneille sukupolville, Jumala olisi pitänyt heitä vastuullisina siitä valosta.”
Testimonies, osa 2, 692, 693.

Niille, jotka ehkä haluavat kieltää, että adventismin historiassa on neljä sukupolvea, viittaisin Habakukin tauluihin. Hyvin yksinkertainen tapa ymmärtää tämä tosiasia on se, että nimi Laodikea merkitsee tuomittua kansaa. Adventismin alku julisti tuomion alkamisen, ja adventismin loppu julistaa tuomion päättymisen. Tuomion päättyminen tapahtuu kolmannessa ja neljännessä sukupolvessa.

Älä tee itsellesi jumalankuvaa äläkä mitään kuvaa siitä, mikä on ylhäällä taivaassa tai alhaalla maan päällä tai vesissä maan alla. Älä kumarrakaan niitä äläkä palvele niitä; sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala, joka koston isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljanteen polveen niille, jotka minua vihaavat, mutta osoitan laupeutta tuhansille niille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni. 2. Moos. 20:4–6.

Tuomion päättyessä laodikealaisen (tuomittu kansa) adventismin viimeinen sukupolvi tullaan tuomitsemaan ja oksentamaan ulos Herran suusta, niin kuin muinaiselle Israelille tapahtui Jerusalemin hävityksen yhteydessä. Raamatulliset opit ovat totuuksia, ja on myös koettelevia

totuuksia, ja lisäksi on nykyhetken totuuksia. Nykyhetken totuus on aina koetteleva totuus, mutta se osoittaa erityisesti koettelevan totuuden, joka on suunniteltu parhaillaan elävää sukupolvea varten. Tosi asia kuitenkin on, että mikä tahansa Jumalan sanan totuus, jonka päätämme hylätä, on mitä todennäköisimmin juuri tullut koettelevaksi totuudeksi, jossa me juuri epäonnistuimme.

Jeesus on Jumalan Sana, ja Hän on totuus. Hän ilmoitti Pilatukselle, että syy, jonka vuoksi Hän ”tuli” ”maailmaan”, oli ”todistaa totuudesta”, ja että jokainen, joka kuuli Hänen äänensä, ”on totuudesta”. Sana ”totuus”, josta Pilatus ja Jeesus puhuivat, tulee heprean sanasta, joka käännetään ”totuudeksi” ja esiintyy Vanhassa testamentissa satakaksikymmentäseitsemän kertaa. Tuo heprean sana (H571) käännetään englanniksi useilla eri sanoilla, mutta Vanhassa testamentissa se on käännetty yhdeksänkymmentäkaksi kertaa sanalla ”truth”. Se on yksi niistä sanoista, jotka ovat monilla tasoilla syvällisen voimallisia.

Vanhassa testamentissa sanaksi ”totuus” käännetty sana koostuu kolmesta heprealaisesta kirjaimesta, ja heprealaisissa kirjaimissa kirjaimilla on oma määritelmänsä, joten kirjaimista muodostuva sana yhdistää kunkin kirjaimen merkitykset tuottaakseen sanan lopullisen merkityksen. Sana ”totuus” muodostuu kolmesta heprealaisesta kirjaimesta: heprealaisten aakkosten ensimmäisestä kirjaimesta, keskellä olevasta kirjaimesta ja heprealaisten aakkosten viimeisestä kirjaimesta. Vanhassa testamentissa ”totuutta” edustavat aakkosten ensimmäinen ja viimeinen kirjain, ja niiden välissä on kirjain keskellä!

Tämä on raamatullisen ”ensimmäisen maininnan säännön” määritelmä. Ensimmäinen kerta, jolloin jokin aihe esitetään, on sanan merkityksellisin viite, sillä sana on siemen, ja se sisältää kaiken sen DNA:n, joka on tarpeen koko kertomuksen synnyttämiseksi. Toiseksi tärkein viite ”ensimmäisen maininnan säännössä” on viimeinen viite, sillä siinä kaikki ne kertomukset, jotka nousevat alun ja lopun välillä, sidotaan yhteen. ”Ilmestyskirjassa kaikki Raamatun kirjat kohtaavat ja päättyvät”, ja Ilmestyskirja on Raamatun viimeinen kirja.

Tarkastelemamme heprean sana ”totuus” alkaa kirjaimella ”Alef”; kolmastoista kirjain on ”Mem” ja kahdeskymmenes toinen sekä viimeinen kirjain on ”Tav”. Tietenkin näiden kirjainten määritelmässä on erilaisia vivahteita sen mukaan, minkä kielitieteilijän puoleen käännetään määritelmää varten, mutta yleiset määritelmät ovat hyvin valaisevia.

א (Alef): heprean aakkoston ensimmäinen kirjain, ja se liitetään usein ykseyteen; se edustaa jumalallista ja iankaikkista sekä symboloi Jumalan ja luomakunnan välistä yhteyttä.

מ (Mem): Heprealaisen aakkoston kolmastoista kirjain, joka yhdistetään usein veteen.

ת (Tav): Heprealaisen aakkoston viimeinen kirjain, ja siihen liittyy merkitys ”merkki” tai ”tunnus”. Se yhdistetään usein täydellisyyden käsitteeseen tai luomakunnan ”sinettiin”. Muinaishepreassa Tav-kirjaimen muoto oli risti.

Heprean sana, joka on käännetty sanalla ”totuus” ja jota tarkastelemme, koostuu kolmesta kirjaimesta, jotka yhdessä edustavat iankaikkista evankeliumia. Kuinka niin? Tämä on helposti havaittavissa, jos ymmärrät, että kolmen enkelin sanomat ovat iankaikkinen evankeliumi. Se on tunnistettavissa, koska näiden kolmen kirjaimen merkitykset edustavat kolmen enkelin sanomaa.

Ilmestyskirjan neljännentoista luvun ensimmäinen enkeli yksilöi iankaikkisen evankeliumin ja käskee sitten koko maailmaa ”pelkäämään Jumalaa” ja antamaan Hänelle kunnian palvomalla Luoja. Ensimmäisen noista kolmesta kirjaimesta, (Aleph), merkitys on: ”jumalallinen, iankaikkinen Jumala, ja ihmiskunnan Luojana se Jumala, jota ihmisten tulee kunnioittavassa pelossa pelätä ja palvoa.”

Alef edustaa ensimmäisen enkelin sanomaa.

Toisen enkelin sanoma kutsuu ihmiset ulos Babylonista, ilmaisee ajankohdan, jolloin Pyhä Henki vuodatetaan, ja osoittaa Babylonin kapinan. Kirjaimen (Mem) määritelmä liittyy veteen (Hengen vuodattamisen vertauskuva), ja se on aakkoston kolmastoista kirjain; luku kolmetoista on kapinan vertauskuva, ja näin se osoittaa Babylonin. Mem edustaa toisen enkelin sanomaa.

Kolmas enkeli varoittaa ihmisiä ottamasta pedon merkkiä vastaan, osoittaa kaksi palvojien luokkaa sekä Jumalan vihan. (Tavin) määritelmä on, että se merkitsee ”merkkiä” (pedon merkkiä); se edustaa luomisen sinettiä (Jumalan sinettiä). Itse kirjain on ristin muotoinen. Tav edustaa kolmannen enkelin sanomaa.

”Mikä on elävän Jumalan sinetti, joka pannaan Hänen kansansa otsiin? Se on merkki, jonka enkelit, mutta eivät ihmisten silmät, voivat lukea; sillä tuhoavan enkelin täytyy nähdä tämä lunastuksen merkki. Ymmärtävä mieli on nähnyt Golgatan ristin merkin Herran ottolapsissa, pojissa ja tyttärissä. Jumalan lain rikkomisen synty on otettu pois. Heillä on yllään häävaate, ja he ovat kuuliaisia ja uskollisia kaikille Jumalan käskyille.”

”Herra ei vapauta vastuusta niitä, jotka tuntevat totuuden, jos he eivät sanoin ja teoin tottele Hänen käskyjään.” Maranatha, 243.

Heprean sana, joka käännetään sanalla ”totuus”, koostuu kolmesta kirjaimesta, joilla kullakin on oma merkityksensä. Nämä kolme merkitystä ovat myös kolmen enkelin sanoman merkitykset. Ne ovat myös ensimmäisen enkelin sanoman merkitykset, sillä ensimmäisen enkelin sanoma oli adventismin alkuvaiheen sanoma ja kolmannen enkelin sanoma on adventismin loppuvaiheen sanoma. Koska Jeesus havainnollistaa lopun alun avulla, ensimmäisellä enkelillä on hallussaan kaikki kolmannen enkelin sanoman profeetalliset tienviitat. Näin ollen näiden kolmen heprealaisen kirjaimen merkityksistä tulee paitsi kolmannen enkelin sanoman symboleja myös ensimmäisen enkelin sanoman symboleja.

Johannesta käskettiin Ilmestyskirjassa kirjoittamaan ne asiat, jotka silloin olivat, ja näin tehdessään hän kirjoittaisi samalla myös ne asiat, jotka tulevaisuudessa olisivat. Hän merkitsi muistiin alun valaistakseen loppua. Mitään epäselvyyttä ei ole siinä, että seitsemännen päivän adventisteja on kehoitettu tutkimaan ja julistamaan milleriläisten sanomaa, joka on ensimmäisen enkelin sanoma. Tutkiessamme ja julistaessamme näitä totuuksia ja tätä historiaa me tulemme julistamaan kolmannen enkelin sanomaa ja toistamaan ensimmäisen enkelin historian.

”Jumala ei anna meille uutta sanomaa. Meidän on julistettava sitä sanomaa, joka vuosina 1843 ja 1844 toi meidät ulos muista kirkoista.” Review and Herald, 19. tammikuuta 1905.

”Kaikki vuosina 1840–1844 annetut sanomat on nyt esitettävä voimallisesti, sillä on monia ihmisiä, jotka ovat menettäneet suuntansa. Sanomien tulee mennä kaikkiin seurakuntiin.” Manuscript Releases, osa 21, 437.

”Totuuksia, jotka saimme vuosina 1841, ’42, ’43 ja ’44, on nyt tutkittava ja julistettava.” Manuscript Releases, osa 15, 371.

”Varoitus on tullut: mitään sellaista ei saa päästää sisään, mikä horjuttaisi sen uskon perustusta, jonka varaan olemme rakentaneet siitä asti, kun sanoma tuli vuosina 1842, 1843 ja 1844. Minä olin tässä sanomassa mukana, ja siitä lähtien olen seisonut maailman edessä uskollisena sille valolle, jonka Jumala on meille antanut. Me emme aio siirtää jalkojamme pois siltä perustukselta, jolle ne asetettiin, kun päivä päivältä etsimme Herraa vakain rukouksin etsien valoa. Luuletteko, että minä voisin luopua siitä valosta, jonka Jumala on minulle antanut? Sen tulee olla kuin iankaikkinen Kallio. Se on ohjannut minua siitä asti, kun se annettiin.” Review and Herald, 14. huhtikuuta 1903.

Ensimmäisen enkelin sanoma ja se historia, jossa tuo sanoma esitettiin, ovat rinnakkaiset nykyisen historiamme kanssa ja havainnollistavat sitä — tietyin profeetallisin varauksin. Molempia noita historiallisia vaiheita edustavat myös ne kolme kirjainta, joita jumalallinen kielentutkija käytti muodostaakseen sanan ”totuus”. Ja tuo sana ”totuus” edustaa iankaikkista evankeliumia.

Milleriittojen historia adventismin alkuvaiheessa edustaa ensimmäistä enkeliä, ja adventismin lopun historia, jota kolmas enkeli edustaa, on tämän kanssa rinnakkainen historia, mutta niissä on joitakin eroavaisuuksia.

Ensimmäinen enkeli julistaa tuomion alkamisen, ja kolmas enkeli julistaa tuomion päättymisen. Se profeetallinen rakenne, jonka varassa adventismin historia avautui, on sekä alkuhistoriassaan että loppuvaiheessaan identtinen. Kummankin pään voidaan osoittaa seuraavan kolmen enkelin kolmea vaihetta niiden tullessa esiin historiassa. Ja nuo kolme enkeliä ovat myös nuo kolme kirjainta. Sen tähden adventismin molempien päiden profeetallinen tapahtumajakso perustuu kolmen enkelin kolmeen vaiheeseen, jotka ovat tienviittoja ja joita edustavat myös nuo kolme heprealaista kirjainta, jotka muodostavat sanan ”totuus”.

Alfa on adventismin alku, Omega adventismin loppu, ja keskellä oleva kirjain, kolmastoista kirjain, ilmaisee näin adventismin kapinan sen alusta sen loppuun asti.

Meille annetaan ohje siitä, missä Jumalan tie on:

Sinun tiesi, oi Jumala, on pyhäkössä: kuka on niin suuri Jumala kuin meidän Jumalamme? Psalmit 77:13.

Pyhäkössä havaitsemme, että Jumalan tie on samat kolme askelta kuin kolmen enkelin sanomat. Esipihassa Jumalan pelko johtaa ihmisen tuomaan uhrin ja saamaan vanhurskautuksen. Pyhässä paikassa pyhitys kuvataan rukouselämänä, jota suitsutusalttari edustaa, tutkistelu-elämänä, jota näkyleipäpöytä edustaa, sekä palveluselämänä, jota lampunjalat edustavat. Kaikkeinpyhin edustaa tuomiota. Kun meillä on Jumalan pelko, kuten ensimmäisen enkelin sanomassa kuvataan, me etsimme vanhurskautusta ristin juurelta, esipihasta. Kun meidät on vanhurskautettu (tehty

vanhurskaiksi), me vaellamme pyhitetyn elämän uutuudessa (kasvussa pyhydessä), kuten pyhä paikka kuvaa. Pyhä paikka edustaa kristityn työtä sellaisena kuin milleriitit sen toteuttivat toisen enkelin sanoman aikana yhdessä Keskiyön huudon kanssa. Vanhurskautettuina ja pyhitettyinä me olemme valmistetut tuomiota varten, jota Kaikkeinpyhin edustaa. Kolme pyhäkön askelta, jotka muun muassa edustavat kolmea teologista termiä — vanhurskautus, pyhitys ja kirkastus — ja jotka myös edustavat kolmen enkelin sanomia, ja tietenkin myös edustavat ensimmäisen enkelin sanomaa ja tietenkin myös edustavat kolmea kirjainta, joita käytetään muodostamaan sana ”totuus”.

Pyhäkön esipihalla löydämme samoin kaikki kolme askelta. Ensimmäisen askeleen pyhäkköön täytyy havainnollistaa pyhäkön viimeistä askelta, aivan kuten ensimmäinen enkeli vastaa kolmatta enkeliä. Ensimmäinen askel esipihalla on uhrin teurastaminen, joka edustaa vanhurskauttamista. Toinen askel on pesuallas, jossa rasva (synti) poistetaan ja uhri puhdistetaan ennen viimeisiä askelia. Pesualtaan vesi on toisen askeleen tunnuspiirre. Kolmas askel on varsinainen polttouhri, joka oli esikuva Kristuksesta ristillä, missä tuomio toimeenpantiin. Samat kolme askelta ovat pyhäkön ensimmäisessä askeleessa, aivan kuten samat kolme askelta ovat ensimmäisen enkelin sanomassa. Alfa ja omegan periaate on pyhäkössä, niin kuin se on kolmen enkelin sanomissa, niin kuin se on kirjaimissa, jotka muodostavat sanan ”totuus”.

2300 vuoden profetialla on täysin samanlainen rakenne. Profetia alkoi kolmella asetuksella ja päättyi kolmannen enkelin sanoman saapumiseen 22. lokakuuta 1844. Profetia esittää viisi profeetallista linjaa, ja 2300 vuoden profetian alun historia edustaa kunkin noista viidestä profetiasta päättävää historiaa. Koko 2300 vuoden profetian alussa ja lopussa on kolme asetusta, ja se päättyy kolmeen sanomaan.

Profetian alku vuonna 457 eKr. tapahtui ahdistavina aikoina, ja se mahdollisti juutalaisille paluun sekä temppelin ja kaupungin jälleenrakentamisen. Ennustuksen mukaisesti 49 vuotta myöhemmin, sen työn jälkeen, joka aloitettiin vuonna 457 eKr., se valmistui ahdistavina aikoina. Neljäkymmenen yhdeksän vuoden alku havainnollistaa neljäkymmenen yhdeksän vuoden loppua.

Vuosi 457 eKr. merkitsee sen profetian alkua, joka osoittaa Kristuksen voitelun hänen kasteessaan. Hänen voitelunsa merkitsi hänen työnsä alkua koota kansa olemaan Uuden, ei Vanhan Jerusalemin, kansalaisia, samoin kuin muinainen Israel koottiin vuonna 457 eKr. jälleenrakentamaan kirjaimellinen Jerusalem.

Vuosi 457 eKr. merkitsee myös sen profetian alkua, joka osoittaa, milloin Kristus ristiinnaulittiin. Sisäri White asettaa ristin historian rinnakkain 22. lokakuuta 1844 tapahtuneen suuren pettymyksen kanssa, ja hän rinnastaa myös Punaisenmeren ylityksen historian suureen pettymykseen. Vuonna 457 eKr. tapahtui pettymys, joka oli esikuva heprealaisten pettymyksestä Punaisella merellä, adventistien suuresta pettymyksestä, opetuslasten pettymyksestä ristillä sekä Esran pettymyksestä vuonna 457 eKr.

”Esra oli odottanut, että suuri joukko palaisi Jerusalemiin, mutta kutsuun vastanneiden määrä oli pettymykseksi vähäinen. Monilla, jotka olivat hankkineet taloja ja maita, ei ollut halua uhrata näitä omaisuuksia. He rakastivat mukavuutta ja vaivattomuutta ja olivat aivan

tyytyväisiä jäämään paikoilleen. Heidän esimerkkinsä osoittautui esteeksi toisille, jotka muutoin olisivat ehkä valinneet yhtyä niihin, jotka etenivät uskossa.” Prophets and Kings, 612.

457 eKr. merkitsee myös sen profetian alkua, joka osoittaa, milloin muinainen Israel erotettaisiin Jumalasta ja evankeliumi vietäisiin pakanoille, mikä merkitsi 490 vuoden erityisen koetusajan päättymistä nimenomaan muinaiselle Israelille. Näin ollen 457 eKr. merkitsee heidän koetusaikansa alkua ja 34 jKr. heidän koetusaikansa loppua, esikuvallisesti osoittaen, että adventismin koetus aika alkoi vuonna 1844 ja päättyy sunnuntailakiin.

2300 vuoden profetiassa on muutamia muitakin sisäisiä aikaprofetoita, mutta niissä kaikissa on Alfa ja Oomega -tunnusmerkki. Niiden alut havainnollistavat niiden loppuja.

On tärkeää huomata, että muinaisesta Israelista tehtiin Jumalan lain haltija ja että nykyisestä Israelista tehtiin paitsi Hänen lakinsa myös Hänen profetioidensa haltija. Kun Herra teki liiton muinaisen Israelin kanssa, Hän teki siitä kymmenen käskyn haltijan, niin kuin ne oli kirjoitettu kahteen kivitauluun. Kun Hän Miller-liikkeen historiassa teki liiton nykyisen Israelin kanssa, Hän teki siitä Hänen profeettallisen sanansa haltijan, niin kuin se on esitetty Habakukin kahdella taululla, joita edustavat vuosien 1843 ja 1850 pioneerikaaviot. Muinaisen Israelin alku havainnollistaa nykyisen Israelin alkua.

”Herra kutsui kansansa Israelin ja erotti heidät maailmasta uskoakseen heille pyhän tehtävän. Hän teki heistä lakinsa säilyttäjät, ja hänen tarkoituksensa oli heidän kauttaan säilyttää ihmisten keskuudessa itsensä tuntemus. Heidän kauttaan taivaan valon tuli loistaa maan pimeisiin paikkoihin, ja äänen tuli kuulua kutsuen kaikkia kansoja kääntymään epäjumalanpalveluksesta palvelemaan elävää ja totista Jumalaa.

”Jos heprealaiset olisivat olleet uskollisia heille uskotulle tehtävälleen, he olisivat olleet voima maailmassa. Jumala olisi ollut heidän puolustuksensa, ja Hän olisi korottanut heidät kaikkien muiden kansojen yläpuolelle. Hänen voimansa ja totuutensa olisivat tulleet ilmi heidän kauttaan, ja he olisivat Hänen viisaan ja pyhän hallintansa alaisina olleet esimerkkinä siitä, kuinka paljon Hänen hallitusmuotonsa on kaikkia epäjumalanpalveluksen muotoja ylevämpi. Mutta he eivät pitäneet liittoaan Jumalan kanssa. He seurasivat muiden kansojen epäjumalanpalveluksellisia tapoja, ja sen sijaan että olisivat tehneet Luojaansa nimen ylistetyksi maan päällä, he saattivat sen halveksituksi.”

Kuitenkin Jumalan tarkoituksen täytyy toteutua. Hänen tahtonsa tuntemus on annettava maailmalle. Jumala saattoi sorron käden kansansa päälle ja hajotti heidät vankeina kansojen sekaan. Ahdingossa monet heistä tekivät parannuksen rikkomuksistaan ja etsivät Herraa. Näin, hajallaan pakanakansojen maissa, he levittivät tosi Jumalan tuntemusta.

“Tänä päivänä Jumala on kutsunut seurakuntansa, niin kuin Hän kutsui muinaisen Israelin, seisomaan valona maan päällä. Totuuden mahtavalla halkomisveitsellä — ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomilla — Hän on erottanut kansan kirkoista ja maailmasta saattaakseen heidät pyhään läheisyyteen itsensä kanssa. Hän on tehnyt heistä lakinsa tallettajat ja uskonut heidän haltuunsa tätä aikaa koskevat profetian suuret totuudet. Niin kuin muinaiselle Israelille uskotut pyhät ilmoitukset, nämä ovat pyhä talletus, joka on välitettävä

maailmalle.”

Profetia julistaa, että ensimmäinen enkeli esittäisi sanomansa ”jokaiselle kansanheimolle ja sukukunnalle ja kielelle ja kansalle”. Kolmannen enkelin varoitus, joka on osa samaa kolminkertaista sanomaa ja on tätä aikaa varten annettu sanoma, tulee olemaan yhtä laajalle ulottuva. Lippu, johon on kirjoitettu: ”Jumalan käskyt ja Jeesuksen usko”, on kohotettava korkealle. Ensimmäisen ja toisen sanoman voiman on voimistuttava kolmannessa. Profetiassa se esitetään taivaan laella lentävän enkelin suurella äänellä julistamaksi, ja se on herättävä maailman huomion.

”Pelottavin uhkaus, mikä kuolevaisille on koskaan osoitettu, sisältyy kolmannen enkelin sanomaan. Sen täytyy olla kauhea synty, joka vetää ylleen Jumalan vihan armon lieventämättä. Mutta ihmisiä ei jätetä pimeyteen tämän tärkeän asian suhteen; varoitus pedon ja sen kuvan palvomista vastaan on annettava maailmalle ennen Jumalan tuomioiden kohtaamista, jotta kaikki saisivat tietää, miksi tuomiot lähetetään, ja jotta heillä olisi tilaisuus paeta.” Signs of the Times, 25. tammikuuta 1910.

Kahden taulun laatiminen Habakukin toisen luvun täyttymykseksi oli useiden profetioiden täyttymys.

Minä seison vartiopaikallani ja asetun varustukseen, ja minä tähytän nähdäkseni, mitä hän minulle puhuu ja mitä minun on vastattava, kun minua nuhdellaan. Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Sillä näky odottaa vielä määrääikää, mutta lopussa se puhuu eikä valhettele; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee, eikä se viivästy.

Katso, sen sielu, joka pöyhkeilee, ei ole oikeamielinen hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskonsa kautta. Habakuk 2:1–4.

Sekä vuoden 1843 tienraivaajakaavion että vuoden 1850 tienraivaajakaavion laatiminen oli profetian täyttymys. Habakukin taulujen tutkiminen tarjoaa tästä runsain määrin todistusaineistoa. Mutta Habakukin kirjan kohta antaa tärkeän lisän tähän keskustelumme kohtaan.

”Minulle on näytetty, että vuoden 1843 kartta oli Herran käden ohjaama ja ettei sitä tullut muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli niiden yllä ja kätki erheen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan voinut sitä nähdä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.” Early Writings, 74, 75.

Vuoden 1843 jälkeen Herra ohjasi laatimaan toisen kartan, mutta ensimmäistä (1843) karttaa ei tullut muuttaa, paitsi inspiraation johdattamana.

”Näin, että totuus tuli tehdä selväksi tauluilla, että maa ja kaikki, mitä siinä on, on Herran, eikä välttämättömiä varoja tullut säästää, jotta se tehtäisiin selväksi. Näin, että vanha taulu oli Herran ohjaama, eikä ainoatakaan sen lukua tullut muuttaa muuten kuin inspiraation kautta. Näin, että taulun luvut olivat sellaiset kuin Jumala tahtoi niiden olevan, ja että Hänen kätensä oli niiden yllä ja peitti erään virheen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan näkisi sitä, ennen kuin Hänen kätensä poistettaisiin.” Spalding and Magan, 2.

Asuessaan veli Nicholsin luona (joka laati vuoden 1850 taulun) siihen aikaan, jolloin hän teki taulua, sisar White sanoi nähneensä vuoden 1850 taulun Raamatussa.

”Näin, että Jumala oli veli Nicholsin laatiman kartan julkaisemisessa. Näin, että tästä kartasta on profetia Raamatussa, ja jos tämä kartta on tarkoitettu Jumalan kansalle, jos se on riittävä yhdelle, se on sitä toisellekin, ja jos yksi tarvitsi uuden kartan maalattuna suuremmassa mittakaavassa, kaikki tarvitsevat sitä aivan yhtä paljon.” Manuscript Releases, volume 13, 359.

Habakukille oli annettu käsky: ”Kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin.” Habakukin kaksi taulua olivat sen liiton vertauskuva, jonka Jumala teki adventismin kanssa tehdessään heistä profetioittensa tallettajat, aivan samoin kuin silloin, kun Hän teki liiton muinaisen Israelin kanssa ja antoi lain kaksi taulua sekä vastuun olla lain tallettajia. Mutta Habakuk osoittaa tauluihin nähden, joiden tuli tehdä näky selväksi, olevan kaksi jumalanpalvelijain luokkaa. Toinen luokka on se, jonka ”sielu on paisunut” eikä ”ole oikea”, ja toinen luokka on se, jota nimitetään ”vanhurskaiksi”, jotka ”elävät uskonsa kautta”.

Habakukin asiayhteys osoittaa, että ne, jotka on vanhurskautettu, elävät uskosta, joka perustuu profeetalliseen Sanaan, kuten kaksi taulua sitä edustavat, ja että sen vuoksi ne, joita ei ole vanhurskautettu, ovat hylänneet adventismin alut. Kohta, jonka tahdon tuoda esiin, perustuu erääseen tekstijaksoon, jota tarkastelimme jokin aika sitten. Se kuuluu:

”Mutta sellaiset aiheet kuin pyhäkkö yhteydessä 2300 iltaan ja aamuun, Jumalan käskyt ja Jeesuksen usko soveltuvat täydellisesti selittämään mennyttä adventtiliikettä ja osoittamaan, mikä nykyinen asemamme on, vahvistamaan epäilevien uskoa sekä antamaan varmuuden kirkkaasta tulevaisuudesta. Olen usein nähnyt, että nämä olivat ne pääasialliset aiheet, joihin sanansaattajien tuli syventyä.” Early Writings, 63.

Olemme juuri tarkastelleet kaikkia näitä neljää totuutta: pyhäkköä, 2300 päivää, Jumalan käskyjä ja Jeesuksen uskoa. Sijoitimme kaikki nämä neljä totuutta sen totuuden viitekehykseen, joka on ollut ”täydellisesti laskelmoitu selittämään menneen adventtiliikkeen ja osoittamaan, mikä meidän nykyinen asemamme on”. Tuo viitekehys on ”ensimmäisen maininnan sääntö”; se on Alfa ja Omegan tunnusmerkki, ja se on totuuden viitekehys, sillä sana ”totuus” sisältää aivan saman tunnusmerkin kuin kaikki ne neljä totuutta, jotka on määritelty ”nykyiseksi totuudeksi” ja jotka oli tarkoitettu selittämään adventismin alkua.

Ellei ei muuta, tämä merkitsee sitä, että se sana, joka on käännetty ”totuudeksi” ja jota tarkastelemme, on iankaikkisen evankeliumin viitekehys, ja se on viimeisen varoitussanoman viitekehys, ja se on kolmannen enkelin sanoman viitekehys, ja se on suuri osa Jeesuksen Kristuksen ilmestystä.

Viimeinen varoitussanoma, joka Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun kolmessa ensimmäisessä jakeessa esitetään Jeesuksen Kristuksen ilmestyksenä, todistetaan toistamiseen Ilmestyskirjan lopussa. Ilmestyskirjan loppu todistaa Vanhan testamentin ensimmäisistä jakeista sekä myös Vanhan testamentin viimeisistä jakeista. Näiden neljän viittauksen perusteella voidaan, soveltamalla jumalallista sääntöä profeetallisen linjan asettamisesta profeetallisen linjan päälle, päätellä, että viimeinen varoitussanoma liittyy Luojan suhteeseen Hänen luotuihin olentoihinsa. Se

liittyy Hänen luovaan voimaansa. Se liittyy siihen, kuinka Hänen luova voimansa välittyy Hänen seurakunnalleen. Se liittyy siihen jumaluuden ominaisuuteen, joka yhdistää lopun alkuun. Se on sanoma, joka saapuu juuri ennen armonajan päättymistä, ja enemmänkin. Yhdessä tarkasteltuina se koskee Jumalan luovaa voimaa! Ja ensimmäinen maininta Hänen luovasta voimastaan on 1. Mooseksen kirjan alussa, ensimmäisestä jakeesta aina toisen luvun kolmanteen jakeeseen asti.

Alussa Jumala loi taivaan ja maan. Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden pinnan päällä. Ja Jumalan Henki liikkui vetten pinnan päällä.

Ja Jumala sanoi: ”Tulkoon valo.” Ja valo tuli. Ja Jumala näki, että valo oli hyvä. Ja Jumala erotti valon pimeydestä. Ja Jumala kutsui valon Päiväksi, ja pimeyden hän kutsui Yöksi. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, ensimmäinen päivä.

Ja Jumala sanoi: ”Tulkoon avaruus vetten keskelle, ja erottakoon se vedet vesistä.” Ja Jumala teki avaruuden ja erotti avaruuden alapuolella olevat vedet avaruuden yläpuolella olevista vesistä. Ja tapahtui niin. Ja Jumala kutsui avaruuden taivaaksi. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, toinen päivä.

Ja Jumala sanoi: ”Kokoontukoot taivaan alla olevat vedet yhteen paikkaan, niin että kuiva maa tulee näkyviin.” Ja tapahtui niin. Ja Jumala kutsui kuivan maan maaksi, ja vetten kokoontuman hän kutsui meriksi. Ja Jumala näki, että se oli hyvä. Ja Jumala sanoi: ”Kasvakoon maa vihantaa, siementä tekevää ruohoa ja hedelmäpuuta, joka kantaa hedelmää lajinsa mukaan ja jossa on siemen itsessään maan päällä.” Ja tapahtui niin. Ja maa tuotti vihantaa, ruohoa, joka teki siementä lajinsa mukaan, ja puita, jotka kantoivat hedelmää, joissa oli siemen itsessään, lajinsa mukaan. Ja Jumala näki, että se oli hyvä. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu: kolmas päivä.

Ja Jumala sanoi: ”Tulkoon taivaanvahvuuteen valot erottamaan päivän yöstä; ja ne olkoot merkkeinä, määräaikoina, päivinä ja vuosina. Ja ne olkoot valoina taivaanvahvuudessa valaisemassa maata.” Ja tapahtui niin. Ja Jumala teki kaksi suurta valoa: suuremman valon hallitsemaan päivää ja pienemmän valon hallitsemaan yötä; myös tähdet hän teki. Ja Jumala asetti ne taivaanvahvuuteen valaisemaan maata, ja hallitsemaan päivää ja yötä, ja erottamaan valon pimeydestä. Ja Jumala näki, että se oli hyvä. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, neljäs päivä.

Ja Jumala sanoi: Viliskööt vedet eläviä olentoja runsain määrin, ja linnut lentäkööt maan päällä taivaan aavanvahvuudessa. Ja Jumala loi suuret merieläimet ja kaikki elävät olennot, jotka liikkuvat ja joita vedet tuottivat runsain määrin, kukin lajinsa mukaan, sekä kaikki siivekkäät linnut, kukin lajinsa mukaan. Ja Jumala näki, että se oli hyvä. Ja Jumala siunasi ne sanoen: Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää merien vedet, ja linnut lisääntykööt maan päällä. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, viides päivä.

Ja Jumala sanoi: ”Tuottakoon maa elävät olennot lajinsa mukaan: karjaeläimet ja matelijat ja metsän eläimet, kukin lajinsa mukaan.” Ja tapahtui niin. Ja Jumala teki metsän eläimet lajinsa mukaan ja karjaeläimet lajinsa mukaan ja kaikki maan matelijat lajinsa mukaan. Ja Jumala näki, että se oli hyvä. Ja Jumala sanoi: ”Tehkäämme ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme; ja hallitkoot he meren kaloja ja taivaan lintuja ja karjaeläimiä ja koko maata ja kaikkia matelijoita, jotka maan päällä matelevat.” Niin Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät. Ja Jumala siunasi heidät, ja Jumala

sanoi heille: ”Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa ja tehkää se alamaiseksenne; ja hallitkaa meren kaloja ja taivaan lintuja ja kaikkia eläviä olentoja, jotka maan päällä liikkuvat.” Ja Jumala sanoi: ”Katso, minä annan teille kaikki siementä tekevät ruohot, joita on kaikkialla maan päällä, ja kaikki puut, joissa on siementä tekevä puun hedelmä; ne olkoot teille ravinnoksi. Ja kaikille metsän eläimille ja kaikille taivaan linnuille ja kaikelle, mikä maan päällä matelee, missä elävä henki on, minä annan ravinnoksi kaiken vihreän ruohon.” Ja tapahtui niin. Ja Jumala näki kaiken, mitä hän oli tehnyt, ja katso, se oli sangen hyvä. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu: kuudes päivä. Niin tulivat valmiiksi taivas ja maa kaikkine joukkoineen. Ja seitsemäntenä päivänä Jumala päätti työnsä, jonka hän oli tehnyt, ja lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikesta työstänsä, jonka hän oli tehnyt. Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen, koska hän sinä päivänä lepäsi kaikesta luomistyöstänsä, jonka Jumala oli luonut ja tehnyt. 1. Mooseksen kirja 1:1–2:3.

Edelliset jakeet edustavat koko luomakunnan todistusta ja korostavat, että Jumalan sanalla on luova voima.

Pelätköön koko maa Herraa, vaviskoot hänen edessään kaikki maailman asukkaat. Sillä hän sanoi, ja tapahtui niin; hän käski, ja se pysyi vahvana. Psalmi 33:8, 9.

Samaa luovaa voimaa, joka teki maailman, Kristus käyttää ihmisten muuttamiseen.

Luova voima, joka kutsui maailmat olemassaoloon, on Jumalan sanassa. Tämä sana välittää voimaa; se synnyttää elämän. Jokainen käsky on lupaus; tahdon omaksumana, sieluun vastaanotettuna se tuo mukanaan Äärettömän elämän. Se muuttaa luonnon ja luo sielun uudelleen Jumalan kuvaksi.

Näin välitetty elämä myös samalla tavoin ylläpidetään. ”Jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta” (Matteus 4:4), ihminen elää. Kasvatus, 126.

Jeesuksen Kristuksen ilmestys korostaa sitä, kuinka Jumalan sana välitetään ihmisille. Se tulee Isältä Pojalle, enkelille, profeetalle, joka kirjoittaa sen muistiin ja lähettää seurakunnille. Ilmestyskirjan alussa ja lopussa esitetty viestinnän prosessi havainnollistetaan myös Jaakobin tikapuilla, joilla enkelit nousevat ja laskeutuvat. Sitä havainnollistavat myös Sakarjan kaksi kultaista putkea, jotka tuovat öljyn pyhäkköön. Jumalan ja ihmisen välinen viestinnän prosessi on raamatullisen profetian aihe, ja lähetetty sanoma sisältää sen luovan voiman, joka teki maailmankaikkeuden. Ilmestyskirjan ensimmäisen luvun viestinnän prosessissa on ymmärrettävä, että seurakunnille annettu sanoma sisältää voiman muuttaa laodikealainen filadelfialaiseksi.

Olipa kyse sitten Vanhan tai Uuden testamentin alusta tai lopusta, sanoma on sama. Jumala välittää viimeisen varoitussanoman, ja se sisältää Jumalan luovan voiman, jos ne, jotka kuulevat, kuulevat sen ja pitävät siitä vaarin. Sanoma, joka tämän saa aikaan, on asetettu Alfa ja Omegan jumalalliseen kehykseen. Alku, keskikohta ja loppu. Ne kolme heprealaista kirjainta, jotka yhdessä muodostavat sanan ”totuus”, ovat iankaikkinen evankeliumi, ja kirjaimet merkityksineen sekä sana, jonka ne toisiinsa yhdistyneinä tuottavat, symboloivat periaatetta ja myös Häntä, joka on Alfa ja Omega. Tämä korostaa Hänen luovaa voimaansa. Luomiskertomuksen kolme viimeistä sanaa alkavat kukin niillä kolmella kirjaimella siinä järjestyksessä, josta sana ”totuus” muodostuu.

Kolme sanaa, jotka päättävät luomiskertomuksen, alkavat kolmella kirjaimella, jotka yhdessä muodostavat sanan ”totuus”. Jakeen kolme viimeistä sanaa alkavat järjestyksessä kirjaimilla א (Alef), מ (Mem) ja נ (Tav). Nämä kolme sanaa käännetään sanoilla ”Jumala”, ”loi” ja ”teki”. Se, että nämä kolme sanaa alkavat kukin kirjaimilla א (Alef), מ (Mem) ja נ (Tav) tässä järjestyksessä, korostaa edelleen luomiskertomuksen täydellisyyttä ja järjestyksellisyttä. Juutalaiset selittäjät ovat panneet merkille tämän kuvion heprealaisen tekstin kiinnostavana kielellisenä piirteenä.

Luomiskertomus alkaa sanoilla ”alussa”, ja se päättyy kolmeen sanaan, jotka edustavat Alfaa ja Omegaa, alkua ja loppua, ensimmäistä ja viimeistä. Luova voima, joka ilmenee Ensimmäisen Mooseksen kirjan todistuksessa, alkaa ja päättyy tuon ihmeellisen kielimestarin allekirjoitukseen.

Se, että jonkin asian ensimmäinen kuvastaa saman asian viimeistä, on se, mitä profeetta Johannes korosti, kun hän kirjoittaessaan siitä, mikä silloin oli, samalla kirjoitti siitä, mikä oli tuleva.

Vanhan testamentin lopussa esitetty Elian viimeinen varoitussanoma ilmaisee saman profeetallisen periaatteen sunnuntailakikriisin ja lähestyvien seitsemän viimeisen vitsauksen yhteydessä.

”Ensimmäisen maininnan sääntö” ja kaikki se, mitä se edustaa, on se ”viitekehys”, jonka sisälle ”nykyinen totuus” on asetettava. Tuo viitekehys on ”ensimmäisen maininnan sääntö”, joka on myös yksi Jumalan ominaisuuksista.

Danielin kirjassa, joka edustaa adventismin alkua, ja Ilmestyskirjassa, joka edustaa adventismin loppua, löydämme hämmästyttäviä rinnakkaisuuksia, kun tarkastelemme niitä periaatteen valossa, jonka mukaan ensimmäinen havainnollistaa viimeistä. Danielin kirja tuo esiin Jeesuksen erään ominaisuuden käyttäessään nimeä Palmoni, joka merkitsee salaisuuksien ihmeellistä laskijaa. Daniel esittelee Jeesuksen myös ylienkei Mikaelina. Johannes on asetettu tekemään samoin kuin Daniel, ja hän ei tuo esiin matematiikan mestaria eikä enkelten johtajaa, vaan kielen mestarin. Kun tarkastelemme Jeesusta aakkoston mestarina, meidän tulisi kiinnittää huomiomme Psalmiin 119, joka on Raamatun pisin luku.

Psalmi 119 on aakkosellinen akrostikon, mikä tarkoittaa, että kunkin kahdeksan jakeen jaksen ensimmäiset kirjaimet alkavat samalla kirjaimella. Heprean aakkosissa on kaksikymmentäkaksi kirjainta, joten siinä on kaksikymmentäkaksi kahdeksan jakeen jaksoa. Kukin jakso alkaa aakkosten kirjaimella aakkosjärjestyksessä, ja sen jälkeen kukin kyseiselle kirjaimelle kuuluva kahdeksasta jakeesta alkaa tuolla kirjaimella. Kutakin kirjainta kohden on kahdeksan jaetta; näin ollen kahdeksan jaetta kerrottuna heprean aakkosten kahdellakymmenellä kahdella kirjaimella tekee yhteensä sataseitsemänkymmentäkuusi säettä. Psalmi korostaa kuuliaisuutta Jumalalle, joka on järjestyksen Jumala (siitä syystä akrostinen rakenne), ei kaaoksen.

Toinen Psalmin 119 keskeinen teema on syvällinen totuus siitä, että Jumalan Sana on kaikessa riittävä. Koko psalmin läpi käytetään kahdeksaa eri ilmausta viittaamaan Jumalan Sanaan: laki, todistukset, ohjeet, säädökset, käskyt, tuomiot, sana ja määräykset. Lähes jokaisessa jakeessa mainitaan Jumalan Sana. Psalmi 119 ei ainoastaan vahvista Raamatun kirjoitusten luonnetta, vaan se vahvistaa myös, että Jumalan Sana heijastaa Jumalan itsensä varsinaista luonnetta. Huomaa nämä Jumalan ominaisuudet, jotka esitetään Psalmin 119 mukaan:

1. Vanhurskaus (jakeet 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Luotettavuus (jae 42)
3. Totuudellisuus (jakeet 43, 142, 151, 160)
4. Uskollisuus (jae 86)
5. Muuttumattomuus (jae 89)
6. Ikuisuus (jakeet 90, 152)
7. Valo (jae 105)
8. Puhtaus (jae 140)

Psalmi alkaa kahdella autuaaksijulistuksella. ”Autuaita” ovat ne, joiden vaellus on nuhteeton, jotka elävät Jumalan lain mukaan, jotka pitävät Hänen säädöksensä ja etsivät Häntä kaikesta sydäimestään. Nämä ovat opetukset meille tässä suuressa Psalmissa. Jumalan sana on riittävä tekemään meidät viisaiksi, kasvattamaan meidät vanhurskaudessa ja varustamaan meidät jokaiseen hyvään tekoon (2. Timoteukselle 3:15–17).

Tietenkin Psalmi 119 liittyy aiheeseen, joka on uskonnollisessa maailmassa jokseenkin ratkaisematon. Se koskee sitä, mikä jae on Raamatun keskimäinen jae ja mikä luku on Raamatun keskimäinen luku. Jos teette haun internetissä, löydätte erilaisia väitteitä, jotka keskittyvät siihen, mitä Raamattua käytätte, ja niin edelleen. Jokaisen tässä kiistassa esitetyn kannan ongelma on se, että Raamatun keskikohdan määritelmän, olipa kyse jakeesta tai luvusta, tulisi olla Raamatun Tekijän eikä Raamatun inhimillisen tutkijan tai arvostelijan määrittämä.

Raamattu opettaa, että kaikella on alkunsa ja loppunsa. Kaikella on määräaikansa.

Kaikella on määräaikansa, ja aikansa on joka asialla taivaan alla: aika syntyä ja aika kuolla; aika istuttaa ja aika temmata istutettu maasta. Saarnaaja 3:1, 2.

On aika syntyä ja aika kuolla, mutta on myös elämä, joka tapahtuu elämämme alun ja lopun välissä. Syntymä on lyhyt hetki ajassa, samoin kuolema. Elämä on se keskikohta, ja siihen liittyy yleensä paljon enemmän historiaa kuin siihen aikaan, jolloin synnymme, ja siihen aikaan, jolloin kuolemme.

“Säännön ensimmäisestä maininnasta” keskikohtaan liittyy yleensä paljon enemmän todistusta kuin ensimmäiseen ja viimeiseen. Etsiä Raamatusta yksi ainoa jae tai luku ja määritellä se keskikohdaksi merkitsee raamatullisen todistusaineiston sivuuttamista, vaikka alku ja loppu ovatkin olennaisesti ajankohtia; keskikohta on yleensä ajanjakso. Alku, loppu ja keskikohta ovat tietenkin sopusoinnussa keskenään, vaikka usein lopussa oleva sama waymark onkin alun vastakohta.

Jeesus samasti Johannes Kastajan Eliaaksi, ja he molemmat havainnollistavat samaa profeetallista tapahtumien järjestystä; mutta Eliaa vainosi paha nainen (Iisebel), joka pyrki vangitsemaan ja surmaamaan Eliaa, mutta ei koskaan tehnyt niin. Johannes, joka oli Eliaa vertauskuva, joutui pahan naisen (Herodiaan) tavoittelemaksi, jotta hänet vangittaisiin ja surmattaisiin, ja niin myös tapahtui. Elia ja Johannes ovat toistensa kanssa vaihdettavissa olevia vertauskuvia, mutta heissä on

joitakin profeetallisia ominaispiirteitä, jotka ovat vastakkaisia, vaikka ne silti kulkevat rinnakkain. Elia ei koskaan kuollut, Johannes kuoli. Sen ymmärtäminen, että toisiinsa asettuvat profeetalliset tienviitat ovat usein vastakohtia, tekee mahdolliseksi niille, jotka haluavat nähdä, että Raamatun keskikohta on Psalmi 118.

Kun käytämme ensi maininnan säännön periaatetta niin kuin olemme sitä määritelleet, havaitsemme, että Raamatun keskikohdan alku on Psalmi 117, Raamatun lyhin luku, joka koostuu kahdesta jakeesta. Sitä seuraa luku 118, joka on Raamatun keskikohta, ja lukua 118 seuraa 119, joka on Raamatun pisin luku ja Raamatun keskikohdan päätös. Tuo ihmeellinen kielentaitaja merkitsee alun lyhimellä luvulla, sitten hän merkitsee lopun pisimmällä luvulla. Ne ovat kaksi vastakkaista lukua. Alku on siemen, ja loppu on se kohta, jossa täysin kypsä kasvi on kehittynyt ja jossa kaikki keskikohdassa sijaitsevat todistukset sidotaan yhteen. Huomatkaa Psalmi 117.

Ylistäkää Herraa, kaikki kansat; kiittäkää häntä, kaikki kansat. Sillä hänen armollinen hyvyytensä meitä kohtaan on suuri, ja Herran totuus pysyy iankaikkisesti. Halleluja! Psalmi 117:1, 2.

Sana, jota tarkastelemme ja joka muodostuu kolmesta kirjaimesta, on toisessa jakeessa käännetty sanalla ”totuus”, ja se edustaa Raamatun keskikohdan alkua (Raamatun keskikohdan ollessa Psalmi 117–119). Keskikohdan loppu on Psalmi 119. Psalmi 118 on keskikohdan keskikohta. Psalmi 118 on sijoittunut Raamatun lyhimmän ja pisimmän luvun väliin, ja lyhin, joka on alku, tuo esiin sanan ”totuus”, joka muodostuu kolmesta kirjaimesta, jotka edustavat iankaikkisen evankeliumin kolmea askelta ja ovat totuuden ymmärtämisen kehys. Tämä kehys on periaate, joka edustaa Kristuksen luonnetta Alfa ja Omega kaltaisena.

Keskikohdan loppu, joka on 119. luku, on aakkosellinen akrostikon, joka on sijoitettu Raamatun keskelle korostamaan ihmeellistä kielitieteilijää. Psalmissa 119 sama sana käännetään neljä kertaa sanaksi totuus.

Äläkä ota totuuden sanaa kokonaan pois minun suustani, sillä minä panen toivoni sinun tuomioihisi. Jae 43.

Sinun vanhurskautesi on iankaikkinen vanhurskaus, ja sinun lakisi on totuus. Jae 142.

Sinä olet lähellä, Herra, ja kaikki sinun käskysi ovat totuus. Jae 151.

Sinun sanasi on totuus alusta asti, ja jokainen sinun vanhurskaista tuomioistasi pysyy iankaikkisesti. Jae 160.

Näissä jakeissa oleva totuus on raamatunprofetian sääntö, joka tunnistaa lopun alusta asti, ja jakeissa oleva totuus on se, että Alfa ja Omega on asettanut allekirjoituksensa Raamatun keskikohtaan, niin kuin Hän on tehnyt alun ja lopun kohdalla. Ensimmäisen ja viimeisen allekirjoitus on ”kehys” kolmannen enkelin lopullisen varoitussanoman esittämiselle. Keskikohdan viimeiseen osaan sisältyy neljä jaetta, joissa käytetään sanaa, joka on käännetty ”totuudeksi”, vaikka neljäs viittaus on käännetty yksinkertaisesti sanalla ”tosi”. Näistä neljästä jakeesta viimeinen osoittaa, että ”alusta asti” sana on ”tosi”.

Alussa, 1. ja 2. Mooseksen kirjan luomiskertomuksessa, sanaa ”totuus” ei tosin ole kirjoitettu suoraan, mutta se on edustettuna luomiskertomuksen kolmessa viimeisessä sanassa, sillä jokainen sana alkaa järjestyksessä kirjaimilla, jotka muodostavat sanan ”totuus”. Alussa oli Sana, ja Hänen kauttaan kaikki on luotu, ja 1. Mooseksen kirjan luomisen todistus alkaa sanoilla ”Alussa” ja päättyy kolmeen sanaan, jotka edustavat totuuksia, jotka liittyvät Kristuksen ominaisuuteen, joka Jesajassa määritellään todisteeksi siitä, että Hän on ainoa ja yksi ainoa Jumala.

Raamatun keskikohta (Psalmit 117–119) alkaa luvussa 117 viittaamalla siihen totuuteen, että alku edustaa loppua, käyttämällä sanaa ”totuus”. Sana muodostuu kolmesta kirjaimesta, jotka edustavat iankaikkista evankeliumia ja kolmen enkelin sanomia sekä osoittavat luomiskertomuksen päättymisen. Raamatun keskikohdan loppu on aakkoston esitys, jonka tuo ihmeellinen kielitieteilijä tuotti vahvistaakseen sen ymmärryksen, että se, mitä nyt paljastetaan Hänen luonteestaan, on sopusoinnussa sanan ilmestys määritelmän kanssa, sillä Jeesuksen Kristuksen ilmestys on sanoma, jonka tarkoituksena on esittää Kristuksen luonteen sellainen puoli, jota tähän saakka ei ole täysin tunnistettu, jos lainkaan. Ilmestys on yhdenmukainen liittohistorian linjojen kanssa, sillä liittohistoria sisältää todistusaineistoa Jumalan pyrkimyksestä ilmoittaa itsensä nimien kautta Hänen historiansa edetessä.

”Lain suuret periaatteet, itse Jumalan olemuksen periaatteet, sisältyvät Kristuksen vuorella lausumiin sanoihin. Joka rakentaa niiden varaan, rakentaa Kristuksen, Aikojen Kallion, varaan. Ottaessamme vastaan sanan me otamme vastaan Kristuksen. Ja vain ne, jotka näin ottavat vastaan Hänen sanansa, rakentavat Hänen varaansa. ’Muu perustusta ei kukaan voi panna kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus.’ 1. Korinttolaiskirje 3:11. ’Ei ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.’ Apostolien teot 4:12. Kristus, Sana, Jumalan ilmoitus, — Hänen luonteensa, Hänen lakinsa, Hänen rakkautensa, Hänen elämänsä ilmentymä — on ainoa perustus, jolle voimme rakentaa sellaisen luonteen, joka kestää.” Vuorisaarnan ajatuksia, 148.

Tähän totuuteen liittyy tietenkin vielä paljon muutakin käsiteltävää, mutta päätämme tähän.